

Sus, Mamă și fiică

sus, dreapta, Clovn

jos, Ulcele

ZUGRAVUL NICOLAE TOMAZOGLU

Au trecut totuși zece ani de la stingerea lui Nicolae Tomazoglu, actor cu înfățișare lirică, apropiat mie prin metafora plopului încrețit de vânturi subțiri. Gloria lui, ca un parfum dintr-o poemă simbolistă, se împlinise cu migala creatorului de fine chinezării de artă rostită, trudă ce-l așezase lângă celălalt maestru, Ion Manu. Expresivitățile-i erau mai mult ale tăcerii și ale privirilor întornate de o suferință neștiută. Azi aflăm că Tomazoglu amesteca lumea himerelor în pasta neună a visului treaz: picta.

Teatrul „Bulandra”, care l-a numărat printre cei dinții actori ai săi, a găzduit retrospectiva omagială a zugravului N. Tomazoglu. L-au evocat în simplitățile lui mărețe Forj Etterle și Dan Nasta, fiecare cu accente poetice și vizibilă durere pentru verbul „a fost”.

Tablourile, pentru care grija unei soții devotate înseamnă mult mai mult decât mărturia unui alt joc de-a infinitul, arată tot atâtea ipostaze grimate ale lumii de carton și de pădere. Zugravul oficiază în ținuta de campanie a actorului. Fabulația desenului e molatecă și ciudată, cromatică e palidă și poetică. Capetele de expresie — din rolurile jucate sau numai rîvnite — au fastul liniei tragice, marca destinului concurînd anatomia facială într-o dispută dramatică ce ne trădează gîndirea în răspar a omului despre a cărui profunzime sufletească nu vom vorbi niciodată îndeajuns.

Privim cu ochii zugravului Tomazoglu un neterminat basm al Thaliei.

Lacrima bucuriei și cea a nemîngîrierii cad alături.

Ionuț Niculescu